

UN SEGLE DE WESTERN

*Fer història és reivindicar
la continuïtat,
humanitzar el temps*

Emilio Lledó

Escena primera: la pols. Pols i més pols. Enmig una taca en moviment, quelcom que s'apropa i que lentament va aclarint la seva forma. És una diligència, amb dos homes al seient exterior, un al cabestre i l'altre disparant a les figures que s'insinuen més lluny amb el *winchester* de repetició. Plaqueta.

Escena segona: el carrer desert, fa vent, unes fulles mortes s'arrosseguen alçant lleument el vol tot obeïnt el manat de l'oratge. Arraconada dins les cases, gent anònima ho contempla. Només dos homes que es miren fixament a vint passes de distància. Els rostres estriats, un escuradents a la boca i els ulls plens d'odi i de venjança. Els braços arquejats, les mans decantades de la cintura només l'imprescindible, els dits inicien el ball de la mort. Plaqueta.

Escena tercera: el ball. Uniformes militars de la unió nordamericana a balquena ballant amb belles senyorettes. L'oficial acabat d'arribar que s'enamora de la filla del coronel. A partir d'aquí, torna a començar la història. Plaqueta.

Escena quarta: La filla del coronel o la bella de torn segrestada pels indis. El campament és gairebé inaccessible. Mai un regiment sencer no hagués pogut entrar-hi, però un home sol ho aconsegueix. Espanta els cavalls, cala foc arreu i allibera l'al·lota. En una segona versió l'al·lota s'ha enamorat de l'indi jove. Plaqueta.

Escena cinquena: un altre ball. En aquest cas al saló. El banjo o el piano, indistintament, treuen les notes d'*Oh Susanna*. Elles salten més o menys harmònicament alçant-se les faldes per tal de mostrar tela i més tela. Tot i així arrabassen una cridòria del públic. Els dansaires masculins resulten molt més grollers que els de l'escena tercera. Qualsevol fet és suficient per aconseguir el propòsit, una lluita a cops de puny entre tots els

presentes. La música no s'atura però es veu interferida pel soroll de botelles trencades i mobles destrossats pel pes dels homes colpejats. Plaqueta.

Escena sisena: bons i dolents. Bandolers de tota casta. Uns reproduïxen el model **Robin Wood**, roben per retornar-ho als més necessitats. Els altres superen els facinerosos més esferèidors de la història. Aquests darrers acaben, prest o tard, penjats pel coll. La vida no val un ral. Plaqueta.

Escena setena: el drama. El coratge de l'home. El militar sap que l'honor és l'únic important. En comptes de fugir ha plantat cara als indis, molt més nombrosos. Acaba cos a terra envoltat de salvatges que poc a poc acaben amb la vida dels seus soldats. *Custer style*. Plaqueta.

Set mostres descrites de forma breu. Aquestes i moltes altres imatges farceixen milers de pel·lícules basades en el *far west*, des de la colonització britànica fins als temps més recents de principis de segle XX. Més de cent anys d'història repetint-se els mateixos tòpics que, en bones mans, poden esdevenir joies cinematogràfiques. L'olor de mascle, **Gary Cooper** afaitant-se amb la navalla en sec, la força bruta, les injustícies més cruels, indis perversos o indis vexats, incursions mexicanes, la vida per un as, un sergent negre, el tren sinònim de diners i de corrupció, de **Kansas** a **Oregon** o d'**Arizona** a **Texas**.

Aquest bolic, tot plegat, dona contingut i color al centenari del *western* que aquest any 2003 es celebra. Temps Moderns publicarà cada mes un article de cinc especialistes del gènere: **Antoni Serra**, **Gabriel Genovart**, **Pere Estelrich**, **Guillem Fiol** i **Carles Sampol**, a més d'altres col·laboracions. D'entrada, un homenatge a la primera pel·lícula basada en l'oest americà: *Asalto y robo al tren*, realitzada l'any 1903. Bon any.